

LBRIS

We know
books

Alessia Onița

La sfârșit de
9 august

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2024

Cuprins

PREFAȚĂ de Prof. Gyorfi Luminița	7
---	---

PARTEA I*IUBIREA LUI SHEA OTTIS*

PROLOG: Tăcerea dintre noi	11
CE SPUNEM CÂND IUBIM?	33
NEFERICIREA OAMENILOR	35
TĂCEREA DORULUI	36
ACTUL ACUZATIV	37
CINE E IUBIREA?	38
MOMENTELE IUBIRII	39
EȘTI TU - DRUMUL	40
SENTIMENTE	42
LUMEA ȘI OAMENII	43
FELURITE PERSOANE DISTINCTE	44
UN CUVÂNT DE BUN-RĂMAS	45
ASEMENEA MIE MI-E IUBIREA	47
SOMNUL MEU DE DRAGOSTE	49
CINEVA & ALTCINEVA	50
COPILĂRIA MEA, STRĂINĂ MIE	52
E DISCUȚIA CU DORUL	53
TU	54
TRECE TIMPUL	55
ÎNTÂLNIREA	56
UȘA TIMPULUI MEU	58
A IUBI	59
AM FOST UN TRECĂTOR SAU NU?	60
SINCER	61

OAMENII ȘI VIAȚA	62
FINAL	63
AMORF	64
SPATELE CUIVA.....	65
UNIVERS	66
CUVINTE POTRIVITE.....	67
TE AȘTEPT MENIT SĂ-MI FII.....	68

PARTEA a II-a

VIAȚA ȘI OAMENII.

TIMPUL ȘI GREȘELILE CU DRAGOSTEA.

LONDRA, 5 IULIE 2009	73
LONDRA, 10 DECEMBRIE 2010	77
LONDRA, 9 AUGUST 2013.....	79
VIAȚA ȘI OAMENII	81
TIMP PIERDUT ORI CEL PIERIT	83
REGRETUL ÎNTREBĂRILOR RECI.....	84
I-AM ZIS TATEL..	85
COPERTA OAMENILOR CU CĂRȚI.....	87
TE MAI BATE TRECUTUL PE UMĂR?.....	88
SCRISUL UNOR OAMENI	90
TRĂIND PRIN SCRIS	91
VIITORUL UNUI TRECUT ÎNDEPĂRTAT	92
OMUL COPILĂRIEI MELE	94
TINEREȚEA BĂTRÂNEȚII	96
ULTIMA RUGĂCIUNE	97
DE LA CAPĂT, DE LA ÎNCEPUT.....	99
PLEACĂ ANII MEI	100
ACASĂ, TIMPUL.....	102
STRĂIN COLINZI PRIN LUME.....	103
CATEGORIC, FERICIREA	105
CUVINTE CA PE ACE	106
CUM AR FI FOST DACĂ?.....	107

PARTEA a III-a*PRIETENIILE/ TRECUT/ MERS MAI DEPARTE/ 9 AUGUST*

LONDRA, 31 AUGUST 2013.....	111
SEMNEAZĂ SCRISUL PENTRU MINE.....	113
CINCI ANI.....	115
MI-E BÂNTUIT DE MINE TRECUTUL.....	116
DESPRE VIAȚĂ.....	117
MĂ VA JUDECA VIAȚA LA FINAL?.....	119
SCAUNUL.....	121
NU SCRUI DES.....	123
SERILE APUSURILOR.....	124

PARTEA a IV-a*ASHER SAINT ȘI SHEA OTTIS
LA FINAL DE CAPITOL.*

ACASĂ, 9 AUGUST 2014.....	127
EPILOG: A trecut 9 august.....	143
ACCIDENTAL.....	148
MAI OFERĂ TIMP CUIVA CE N-ARE.....	150
FOI DE SENTIMENTE.....	151
LINIȘTEA DINTRE NOI.....	153
ULTIMELE PAGINI.....	155
UȘOR, CAM GREU.....	157
INVITAT LA FERICIREA TA.....	158
PĂSTREAZĂ-L PE MAI TÂRZIU.....	160
DACĂ TE-AȘ SCHIMBA...?.....	162
RĂMAS-BUN.....	164
PE MAI TÂRZIU.....	164
DECEMBRIE.....	166
ULTIMA OARĂ.....	168
AȘTEAPTĂ VIAȚA DUPĂ NOI.....	171
26 OCTOMBRIE 2010.....	172

POSTFAȚĂ: *Curaj pe o pagină de poezie**de Prof. Szanto Erika.....* 181

P R E F A Ț Ă

Alessia, autoarea acestei cărți, a fost eleva mea. În cele ce urmează, voi face o scurtă prezentare, încercând să evidențiez cele mai importante calități ale acesteia.

Prima întâlnire cu Alessia a fost acum opt ani, pe vremea când era elevă în clasa a V-a. Mi-a creat o impresie extrem de plăcută încă de la început. Imaginea acelei fetițe mi s-a întipărit în memorie. Era o elevă modestă, sinceră și prietenoasă asemenea unor personaje din cărțile pe care ea le citea. Alessia a manifestat în permanență un interes deosebit pentru Limba și Literatura Română.

A dovedit în cei patru ani de Gimnaziu că iubește cărțile, citind cu mare interes atât cărțile recomandate, cât și cele preferate.

Era un model pentru ceilalți elevi din clasă, o elevă cu bun-simț, responsabilă și cu o educație aleasă. O fire sensibilă, de artist, altruistă și empatică, a fost apreciată atât de colegii ei, cât și de profesori.

Sunt mândră că Alessia a ajuns în acel punct în care talentul și seriozitatea dau roade și, de asemenea, sunt fericită că a fost eleva mea, reușind să-i insuflu pasiunea pentru minunata lume a cărților.

Doresc să-i urez ca drumul pe care l-a ales să-i fie presărat cu succese depline, iar cărțile care vor apărea sub semnătura ei să fie apreciate de cititori.

Prof. **Gyorfi Luminița**

PROLOG :

Tăcerea dintre noi

Dacă vreodată te-ai îndoit de mine că nu te iubesc, că de-abia privesc către tine când te am în față, dacă vreodată ai avut gânduri secunde care-ți posedau mintea în legătură cu inima mea...

O ai chiar aici.

E așternută pe mii și mii de foi.

Iar cu timpul o vei citi. Poate, într-o zi, o să-ți faci curaj s-o cunoști, căci ea te știe pe de rost...

Timpul.

Nimeni nu trece mai repede decât timpul și nimeni nu-și aduce aminte de el mai bine decât noi.

Pe el nimeni nu-l poate opri din a ne face să ne pierdem unii de ceilalți. El este ca o rup-tură. Nimeni nu îndrăznește să-l implore să mai aștepte măcar puțin, pentru că el nu are urechi să asculte și nici milă să ne înțeleagă, darămite o inimă.

De aceea se numește Timp, pentru că nu trece. E mai mult un antonim pentru trecerea sa.

Timpul e dat de amintiri. Pe moment, noi nu-l simțim, dar după ce nu mai rămânem cu nimic, când ajungem brăzdați de clipe care se reflectă-n ridurile noastre de la trecerea din ani în ani, atunci ne lovește cel mai tare. Atunci ne gândim pentru prima dată de când toată lumea a plecat: Când a trecut timpul?... Când s-a dus așa devreme?

Însă cineva mi-a spus odată că îmi va trece repede viața prin fața ochilor. M-am gândit că nu se poate, fiindcă niciodată n-am înțeles pe deplin expresia. Știam că timpul se duce, că el va trece inevitabil, nemaistând pe loc, dar n-am crezut că mi se duce viața atât de repede, căci a trecut timpul atunci când am uitat să mai am și grija sa.

Cu siguranță, atunci când eram fericită.

Deși sunt tânără, pentru mine, totul e îmbătrânit, căci toți s-au dus. E ca atunci când familia ta pleacă, iar tu rămâi în urmă, ajunsă deja la anii bătrâneții singure.

Dar eu sunt tânără, deși e târziu până și-n răsărit de ziuă.

Eu sunt tânără, dar, cumva, timpul mă face să mă gândesc în urmă, să privesc în spate, să mai fac doi pași în trecut.

Poate e și el egoist, iubește mai mult trecutul decât viitorul.

Nu ai nevoie decât de o privire în trecut și de câțiva pași înapoi pentru a vedea pe unde te-ai plimbat, iar când ajungi în trecut, îl privești rece, dur și amar.

Exact cum te-a tratat și el pe tine.

Dar de foarte multe ori contează unde te uiți prima dată, unde-ți zboară gândul când te cuprinde sentimentul de nostalgie.

E ceva de bine? Ceva frumos?

Sau pentru tine este ceva afectuos de dureros? În mod cert, te uiți în trecut și realizezi că n-ai trăit clipa destul. Nu regreti, oare?

Nu ai regrete când vine vorba de trecut?

De lucruri pe care nu le-ai făcut, dar puteai să le faci dacă aveai tăria de caracter? De vorbe pe care puteai să le spui, însă îți era frică, așa că mereu te opreai la jumătatea frazei? De cine puteai să fii astăzi dacă nu alegeai să devii ceea ce ești acum? Nu te apasă să te redescoperi? Să cunoști drumuri noi?

Nu simți că dacă tu erai mai diferit, poate aveai alte oportunități?

Oricum, amintirile frumoase sunt puține, dar le prețuiesc cât pentru tot ce-am vrut să fac în

viața asta și n-am reușit. Măcar ele să-mi aducă aminte că încă mai exist, deși nu mai știu cine sunt.

— *La mulți ani, Shea! băiatul cu blond aurit în păr și niște ochi căprui ca de culoarea unei scoarțe de copac din mijlocul toamnei stătea în fața mea și îmi zâmbea rușinos, oarecum reținut, privindu-mă pieziș. O gropiță îi ieșea în evidență, pe partea stângă.*

Îl vedeam cum se fâstâcește, dându-mi seama că avea emoții. Observam cum își freca palmele care erau umezite de emoțiile ce l-au acaparat, dar ochii lui erau fără perdea, căci privirea lui nu se uita deloc în jos, ca a mea, ci era hotărâtă.

Îmi plăcea foarte mult cum se uită la mine, de parcă făcea frunzele în copac să înflorească și să facă flori.

I-am zâmbit larg cu toți dinții, din toată inima, așa cum am simțit dintotdeauna că ar trebui să fac, deși nu aveam vechime multă pe acest pământ.

Dar și-n viața asta scurtă, lipsită de bucurii vaste și timp îndelungat, mă bucur că l-am întâlnit pe el.

Sunt împlinită că am avut privilegiul să-l cunosc pe Asher Saint.

— *Mulțumesc, Asher!*

CE SPUNEM CÂND IUBIM?

Ce spunem din iubire?
Este ea cea care ne completează?
Este ea veșnica noastră liniște?
Ce spunem despre iubire, noi, oamenii de rând?
Noi ținem la ea,
ținem de ea?
Ne agățăm de ce simțim sau ascultăm rațiunea,
căci ea știe mai bine?
Ce e iubirea, de fapt?
Te salvează ea, cumva?
Te salvează ea de lume?
O vezi altfel când iubești? E cumva, oare, mai
vie?
E un răsărit de galben aprins, uitat într-un
portocaliu intens?
Un apus de mare, vara?
Nu e ca toamna, nu?
Iubirea nu e rece, nu se duce spre zăpadă.

Deschizi ochii dimineța,
și deja simți că iubești?
Răsuflă ușurat când te îndrăgostești sau
îți strângi inima în pumn?

Dar mai am o întrebare;
e iubirea un erou,
te salvează ea de dor?

NEFERICIREA OAMENILOR

Pot să vorbesc de oameni fără să-i numesc?
Pot să te întreb ceva, fără să te superi?
Căci stă întrebarea mea pe suflet,
fără vreun răspuns
sau vreun răsuflet...

Nu ți-e dor?
Nu ți-e dor de zilele în care nu știai că
nefericirea,
adeseori, înseamnă
oameni?

Te-am deranjat?
Însă sunt om,
mai rănesc intenționat.

TĂCEREA DORULUI

Poate însuși dorul să tacă când doare?

Căci mi-a fost dor
un dor nebun de tine,
însă nu ești aici,
pentru că nu-mi aduc aminte ca ție să-ți fi fost...
dor vreodată de mine.

Așa că poate el să tacă?
Pot să-l țin în frâu când mă arde de durere?